

Inger Christensen
TO

prevedla Sara Grbović

PROLOGOS

To. To je to. Tako se je to začelo. To je. Ostaja. Se premika. Naprej. Postane. Postane to in to in to. Gre še naprej od tega. Postane nekaj drugega. Postane več. Združi nekaj drugega z več, da še naprej ostaja nekaj drugega in več. Gre še naprej od tega. Postane nekaj poleg nečesa drugega in več. Postane nekaj. Nekaj novega. Še novejšega. V naslednjem zdaj postane tako novo, kot je lahko zdaj. Se uveljavi. Postava. Potipa, je potipano. Ujame proste delce. Zraste še bolj in bolj. Ogradi se tako, da obstaja več kot samo to, dobi težo, dobi hitrost, dobi sunkovitost, dobi nekaj drugega, poda nekaj drugega, ki pobere, pogoltne, trdno natovorjeno s tem, kar je bilo prvo in se je tako naključno začelo. To je bilo to. Tako spremenjeno, da se je začelo. Tako spremenjeno. Že razlika med tem in tem, saj nič ni, kot je bilo. Že čas vmes med tem in tem, med tu in tam, med potem in zdaj. Že prostranstvo prostora med tem in nečim drugim, tem in več, tem in nečim, nečim novim, kot je zdaj, v tem zdaj, že mimo, kar je v naslednjem zdaj in gre naprej. Se premakne. Napolni. Je že dovolj sebe, da se razlikuje med zunaj in znotraj. Se igra, premakne, vrtniči. Zunaj. In se zgosti znotraj. Dobi jedro in vsebino. Dobi površino, se nalomi, na prehode, dražljaje med posameznimi deli, prosta turbulenca. Naredi ovinek, popolnoma drugačen ovinek. Se obrne in zvija, je obrnjen in je zvijan. Sledi razvoju. Išče obliko. Preišče svojo preteklost. Obrat za obratom, nov obrat. Pobrano, da se lahko spet ukvarja s tem. Obrat za obratom. V svojem nenehnem iskanju strukture dobi strukturo. Variacije znotraj se hranijo s snovjo zunaj. Spremeni se značaj. Lokalizira potrebe, razdeli obstoječe funkcije v nove. Funkcionira, da lahko funkcionira. Funkcionira, da lahko funkcionira nekaj drugega, in zato, ker funkcionira nekaj drugega. V vsaki

funkciji potreba po novih funkcijah, novih variacijah. Odstre prosto lebdečo snov kot katalizator za vse, kar je že urejeno, dobi lastno inercijo in izgubi nagnjenost za proste kombinacije. Potreba po tuji energiji za dokončane dele. Neizčrpana energija. Tuj elan. To potrebujemo. To je potrebno. Zaradi česar nekaj drugega naredi nekaj, nekaj neovirano. Prisili nebrzdan upor. Prisili, kar je počasno, da pohiti. Prisili, da se vse zgodi. Se dogaja. Nikoli se ne bi zgodilo brez tega tujega. Nikoli ne bi šlo nikamor brez sovražnega elementa. To in to in to bi funkcioniralo popolno, ampak brez napetosti, brez moči, brez posameznih delov, brez pravil igre. Brez zagona. Brez zmede. Brez napak in stranpoti, pasti in možnosti. To, kar je pridobilo eksistenco, ne bi nikoli pridobilo esence, če ne bi obstajali esencialno drugačni, in ne bi iz svojega preobilja razdelilo smrti tako počasi, da postane podobna življenju. Tako spremenjeno, da se zdaj zdi enako. Tako preobraženo. Precejšnja razlika med življenjem in življenjem kot med smrtjo in življenjem. Čas, merjen v celoti v enotah življenja. Brezpogojna opustelost prostora, omejenega na stvari. Ujeto v hipno igro. Zmanjšano na obvladane podrobnosti, ki nenehno izstopajo, delijo in razlikujejo, iščejo, kar je različnega, iščejo fikcijo. Obračajo se in prepletajo, krivijo, pačijo, parafrazirajo naključen obrat, zvižajo, drobijo se v naključne izraze, iščejo navidezen sistem. Parafrazirajo. Hranijo veliko ambicijo posameznih delcev: razvozlati vse skupaj, na svoj mali način. Da bodo podobni nečemu drugemu. In ne samo samim sebi. Spremenjeni tako naključno. Cepijo se skokovito. Nihajo razpršeno. Modulirajo, prelivajo se na način, ki se v procesu sam modulira. Nenačrtno. Negotovo. Išoč obliko. Oblikovati obliko, ki oblikuje obliko. Iti še naprej. Ohranjati funkcijo. Iskati neživljenje,

ki ni smrt. Igrati vlogo. Neznano. Absorbirani v svojo vlogo pustijo praznino zunaj. Povezati se svobodno s tem, kar je tuje, sovražno, z odtujitvijo samih sebe. Imeti to v sebi. Povezati se s sovražnostjo, biti nevtralen tako, da jamčiš za to. Nakazati. Razumeti. Vplesti v pravila igre to neizogibno kršitev pravil, kot bi bilo to pravilo. Kot bi bila neizogibna smrt naravni preobrat. Ki samo še čaka, da ga bodo pravilno usmerili. O smrt, kje je tvoj konec? Tako spremenjena, da je sistem ujet. Tako svobodno.

To gori. Sonce je to, kar gori. Kolikor časa bo pač trajalo, da sonce zgori. Kot dolgo časa pred in dolgo časa po času, ki se ga izmeri z enoto življenja ali smrti. Sonce samo sebe izgori. Se bo izgorelo. Nekega dne. Nekega dne. Intervali, katerih dolžine nimajo občutljivosti. Niti rahločutnosti. Ko bo sonce zašlo, bosta življenje ali smrt še dolgo enaka, kot sta vedno bila. To. Ko bo sonce zašlo, bo sonce za vedno odrešeno vsega. Tega. To je to. Medtem, v vmesnem času, ko ima sonce še vedno v preobilju vsega, da razdeli smrt tako počasi, da se zdi podobna življenju, medtem življenje ohranja fikcijo pri življenju. Medtem pa sonce vzide, zaide. Luč in tema se izmenjujeta. Razsvetli, razjasni, jasno sveti čez dan, vse dokler ne zastre, zasenči, ohladi, zatemni in se izmuzne. Nebo je za kratek čas nebo, za kratek čas temno. Zvezde zakoličijo razdalje in zakrijejo praznino, gorijo, dokler traja. Ali pa je tema popolna, praznina pa zakrita z oblaki, tema skrita za temo, začasna noč proti začasnemu nebu namesto nič, v opomin na to, kar je daleč, veliko dlje od prihodnosti. Potem. Potem. Kolikor časa že traja. V tem zdaj. V naslednjem se razdalja ustali kot strela med temo

in temo. Razelektritev, nevihta, kemija prikrije statiko. Ta harmonični spomin na nič, na temo brez teme, nebo brez neba, praznino brez manjkajoče praznine, ta nič, ta harmonija harmonične harmonije je prikrita s svobodo. Prekrita s fikcijo. Ohranja se jo stran od življenja, kjer sonce vzide, sonce zaide. Tako svobodno, kot lahko samo konflikt oblikuje svoj stabilni model. Tako enostavno nežno, tankočutno, kot lahko samo življenje oblikuje svojo dolžino, svoje osamljene gibe. Sonce vzide. In v odsevu svetlobe beli oblaki odplavajo svobodno. Plaz svetlobe brezbarvnih meglic zdrsi in se kondenzira v vodne oblike, ki se na svetu počutijo kot doma, ulete v spreminjajoče se barve. Postavljajo se. Se premikajo. In jih premikajo. Poljubno. Negotovo. Iščejo obliko. Odkrijejo igro. Odigrajo vlogo, oblikujejo igro, v močnem enakomernem vzgornjiku se lena para vali čez nebo, kot bi šlo za svobodo. Zato gre za svobodo. Sonce vzide, sonce zaide. Sistematična igra. Bolj resnično nebo.

To omahuje. Odkrije prostor na svetu in omahuje v drugem svetu. Mesto, na primer, natančno tisto mesto, kjer Pacifik zvali en dva tri kontinente v Atlantik in obratno. Na primer. Ampak omahuje v drugem svetu. Dvigne se, vrže se v začetek, hitro se vzpne v peno in šprica naprej v prefinjenih podrobnostih, hkrati. Ampak omahuje v drugem svetu. Oblikuje svetlobo v dolgih, valovitih ciklih, citira mimoidoče nebo, odseva, izveze bleščeče ideje, predbarvne izraze, ampak omahuje, potemni, v drugem svetu. Gre v skrajnosti, se zadrži na svetlikajoči se površini, lamé, taft, saten. Zategne material. Statičen, gladek, drsi čez vse, kot bi bilo vse. Ampak v drugem svetu? Vtihotapi sijaj z madeži, poostri občutljivost na svetlobo, nova ekstaza. Mečka, kar je gladko, stisne, kar je voljno, skoči stran v begu

od sebe, mešanica elementov. Voda in zrak. Antiluč in luč, jasnost, razsvetljenje. Morje, ki se izliva v kisik in sončne pege, povzroči silovito nevihto nekega mirnega dne, odkrije hiperboličen izraz in se prelije v sedma nebesa, interferenca zvočnih in vodnih valov, se zruši, se potopi pod površino, kjer morje leži in se kopa v morju luči. Ampak ne gori, preveč smrtno je za to, Ikarsko morje. Drug svet. Na primer svet zvokov, nem v svojem lastnem svetu, brez zvoka. Površinski svet, zakopan globoko v sebe. Ali nenehno brbotanje, žuborenje, kipeč svet v omamljenem in tihem spancu. Nemiren, vznemirjen svet anestezije, sijoča tema, kjer se luč in tema nanašata na manjkajočo interferenco med svetlobo in temo. Življenje, veliko bolj smrtno kot to. Neki (drug) svet, ki funkcionira kot podoba smrti v svetu. Tako občutljivo. Veliko večja razlika med smrtjo in smrtjo kot med življenjem in smrtjo. Prostor, ki je izmerljiv v splošnem samo v enotah smrti. Brezpogojno opustošenje odsotnosti. Čakanje. Omahovanje v drugem svetu. Ujeto v večni igri. Zmanjšano na prefinjene podrobnosti, ki se nenehno približujejo in spajajo, posvetujejo, kombinirajo, iščejo gostoto. In iščejo fikcijo, odkrijejo, na primer, tisto, kar je brez prostora. Letargično morje.

To je tu, da ostane. Kolikor bo že trajalo. Našlo je svoj dokončni prostor. Za nekaj časa. Pridobi ustaljeno obliko. (Ki bi bila lahko oblikovana tudi kakor koli drugače.) Okamenelo v frazeme. (Ki bi jih lahko preoblikovali tudi v kateri koli drugačen, bolj svoboden pomen.) Vpeto v stalne besedne zveze. (Ki bi bile lahko izražene tudi povsem tekoče.) Razvrstilo se je, ustalilo, zavzelo

mesto. Svet je prešel v svet. V svetu. Postavilo fikcijo v red. Na primer v svetu kamna, na primer v obliki kontinentalnih polic, nepremični skriti pomeni, ki se uveljavljajo kot masivi, sebe kažejo v obliki formacij, plast za plastjo neprehodno stalnih pomenov, tako dobro podprtih, v svojem lastnem svetu. Globlje, brezpomensko, v kemičnem spancu, pritajeno. To je to, premaknilo se je, se je zgodilo in se dogaja, neprekinjeno počiva. Kot sljuda, granit, gnajs. Kot pirit, kvarcit. Kot lava pod površjem, bazalt, diabaz. Iskanje kamnite perspektive. Odkritje trdnosti v blišču pretiranih izrazov. Prečiščevanje. Čistost cinabarita, belega cinka. Zlato, srebro, platina. Določene oblike kultivirane popolnoma fiktivne vrednosti. Podzemna igra. Na primer migljanje temnih kristalov, slepeče oddajajo svoje žareče barve. Črn rubin, safir, turkiz. Črno prosojno steklo, diamant. Črno-bel opal. Črna belina. Prefinjena struktura organiziranega nemira, skriti prehodi med življenjem in smrtjo. Neranljiva vzajemnost. V ranljivem svetu.

To je, kot bi ga potegnili iz zraka, širi se, ujame, množi, lahko tudi skoči, požene list, se razcveti in obrodi sadove. Tako vzvišeno. Luč in CO₂ razgaljena čez dan na poseben zelen način, katerega dimenzije rastejo. Poletje. Ujame se kot trava, zakrinka se v praprot, skrivne spore za regeneracijo, prekrije drevesa, grmovja. Rast. Prevzame izraz prikritja, čeprav nikoli ne zakrije popolnoma. Zmeraj s posledicami, gibanje v senci listov. Se obrne navzven in pride na plan z načičkanim namigovanjem na odsotnost, sovraštvom in ekstazo. Se obrne, da bi ujelo nove načine, kako izživeti strast, strast po zelenem, uvertura z eno samo neranljivostjo je sama ranljivost. Eno poletje. Še ni poletje. Ampak izčrpano poletje, ki

pride še enkrat in še enkrat, uničeno poletje, ki se pripravlja za svoj naslednji razkošni prihod, cvetno poletje, ki vstane iz prahu, in smrt postane nesmrtna. Kot bi se neobrnljivo samo od sebe obrnilo navznoter, načičkano cvetenje, s proizvodnjo izginjajoči rezultat. Poletje, definirano kot zima. Z masko. Odigra igro do konca, svojo dvojno igro. V barvitom duelu s sabo. Zeleno ogrinjalo čez obe rameni, pripravljeno, da odigra poletje. In ponovitev: Poletje je mrtvo, poletje lahko kar izcveti. Požene svoje sveže popke še enkrat, da uresniči popoln, pritajen izraz, ponovi cvetoči razkroj.

To se dogaja. Postavi se na svoje noge. Izvije se iz mase in izstopi iz povprečja. Doživi evolucijo in doseže naraven izraz. Sledi si in se nehote najde. Popolnoma naravno. Zavzame se zase. In se lahko samo začne. Eksperimentira z vrsto samostoječih, samolebdečih izrazov. Včasih tudi z naravnost plavajočimi izrazi. Sanjari. V drugem svetu. Se nakaže. To je, kar smo potrebovali. Kar potrebujemo. Kar vendarle pripravi to, da naredi nekaj drugega. Se prisili, da odigra nekaj drugega kot samo sebe. Popolnoma naravno. Da nakaže, da je tuje in si prisluži tujost z vsem, samo s samim sabo ne. Tuje, sovražno, nepripadajoče. In kljub vsemu razumevajoče. Končno dobi oči v glavi in gleda naokoli. Se svobodno poveže s svetom kamna, na primer, s svetom rastlin, z zrakom, z vodo in s svojim lastnim svetom. Kot z drugim svetom. Končno. Lahko se postavi na svoje noge in se umakne svoji smrti. Je popolnoma svobodno. Čeprav nikoli popolnoma svobodno. Zmeraj kot del transformacije, ki drago stane. Tako surovo občutljivo, kot lahko samo žival odigra svojo smrtnost. Živalsko. Pri tem pa

pozabi nase. Z lovom na vse, samo nase ne. Pozabi na svojo lastno smrt. Z ubijanjem. Vsega, vsakogar. Tako se ohranja pri življenju. S smrtjo nekoga drugega. Izprazni se. Pri tem pa hlini, da si je vse podobno. Nekega dne. In v drugem svetu.

To se bo vse uredilo. V svojem posebnem svetu. Soredje, podredje, nadredje. Kot bi šlo za sisteme. Predpone, pripone. Kot bi šlo za center. Gre za spreminjajoče se vrivanje, naključne parenteze, natančne stopnje vzkipljivosti, ki jim rečemo življenje. Ki vztraja. Tava, se dotika, je dotikano. Uveljavlja se od amebe do amebe. Lovi naključne izraze, da bi ujelo individualnost: specifična okrogla vakuola, specifična homogena plazma, nenavadno razcepljen center energije ali vse skupaj eno: specifične življenjske oblike, ki nenehno sistematizirajo nemoč: gradijo bičkaste komore, silikatne iglice, gemule. Obkroža različne ravninske simetrije znotraj ene navadne meduze. Samo umreti in umreti.

Samo premikati se sem in tja. Samo začeti z neko proizvodnjo, takšno ali drugačno. Prinese vrsto popolnih entitet, popolnoma svobodnih individuuumov, ki se premikajo, premikajo samo zato, da se premikajo, sem in tja. Ampak nikoli povsem svobodno. Vedno samo toliko, da se začne fikcija, spet in spet. Ohraniti življenje v obliki. Z razmnoževanjem. Ohraniti smrt brezoblično. Zunaj fiktivne oblike. Vedno se tako nepremišljeno zakrije s pozabo. Vedno se tako prikrito ohrani pri življenju med tem in tam. Kot bi šlo za neskončno razdaljo. Gre za prenaseljeno točko. Vedno ravno tam, kjer smrt deluje na skrivaj. Čeprav nikoli povsem zakrito. Nikoli brez

odpirajoče školjčne lupine, skozi katero mehko izginje. Prikrilo.

Kot bi mehko, mehko izginjajoča, brezoblična, v kemičnem spancu pritajena pozaba, bila edina. To. Je edino. To. Kot bi to in to in to bilo manj kot to. Kot bi celo ustaljeni izrazi, stalne besedne zveze bile manj kot brezizrazje, nestalne besedne zveze in recisivni geni. Kot bi bilo življenje manj kot smrt. Je manj. Je samó življenje, definirano s smrtjo. Lahko spusti masko in ponovi: življenje je smrt. Življenje se lahko tudi začne. Spet lahko oblikuje oblike, da doseže gosto brezobličnost, ponovi reproduktivno formalnost. Formalna razlika med morskó zvezdo in velikim kačjerepom, morskó zvezdo, brizgačem, morskó lilijo, sesači, meduzo, kotačniki, ramenonožci, solinskim rakcem, pecljatim loparjem; ponovi čisto formalno razliko med rakom in metuljem, pajkom in muho.

Ponovi: brezglavci plaščarji smrt; piškur, raža, hrustančnica izginjajo; dvoživke, kače mehko izginjajoče, brezoblične, luskarji, komodoški varani, pterozavri, pritajeni, globoko v kemičnem spancu. Je vse. Pozaba je vse. Pajkova mreža, ki se mečka v vetru; prah leti, recisivno, in posivi metuljeva krila, ki venijo v mrazu; polži, ki jih zaduši zemlja; hrošči, kobilice gorijo; riba, ki se posuši na soncu, zmrzne na ledu; stalne besedne zveze, ohlapno razdvojeni, krilijo naokrog, se spremenijo v prah, negotovo iščejo obliko, nenačrtno odkrijejo, na primer, neobliko, prostor v nenehnem gibanju med življenjem in smrtjo, prostor, kjer neizražena neizraznost še vedno najde izraz. Ohlapno. Tako enostavno nežno.

Tako svobodno, kot konflikt oblikuje svoj stabilni model. Tako enostavno nežno, tako tankočutno, kot lahko samo življenje oblikuje svojo dolžino, svoje osamljene gibe. Ptica po-

leti negotovo. Jata nenačrtno sledi. Prhuta, se postavlja. Se giba, je gibana. Kot bi šlo za svobodo. Zato gre za svobodo: ptica poleti, jata sledi, nič več, nič manj, krila, ki prenašajo sem in tja tako svobodno v prisilnem zraku. Nikoli popolnoma svobodno, zmeraj v prisilnih formacijah, zagozdena, na koncu pade in izgine. Ptica, ki pade, jata, ki sledi. Živahno. V vrtincu življenja, življenja, mimogrede ohlapno odvrženega, oblikovanega v naglici v obliko. Samo, da je živel.

Na meji, v neskončno izginjajočem prostoru med gibanjem in izoliranim preostankom, skriti prehodi med življenjem in smrtjo, v tem, mimogrede pripravi svoj nemir, razdeli funkcije, razvije organe, sisteme, tkiva, okostje, brusi rutino, ponovi ustaljene izraze, obstoječi red. Funkcionira, zato ker funkcionira, da lahko nekaj drugega funkcionira, ali zato, ker funkcionira nekaj drugega; vztraja v nemogočem, na koncu vendarle zavestno nesmiseln poskus umika; distancira se od svoje lastne smrtne nevarnosti in ostane v neskončnosti med tukaj in tam. Kot bi bilo nekaj, pred čimer je treba zbežati. Kot bi obstajalo neživljenje, ki ni smrt. Kot bi človek ne bil človek. Na primer.

Svet je prišel v svet v svetu. Zgoščen svet, okamenela perspektiva, neprehoden določen pomen, tako dobro podprt, s konkretno oporo, z jeklenimi tramovi, z ogromnimi zvarjenimi bloki, kolosi, pritrjenimi na široko zevajoče privide pretiranih izrazov, je prišel na svet, izdelal se je, postavil in prevzel prostor, mesto. Standardiziran kaos, z urejeno fikcijo.

Na neki način je mesto masa. Porozna masa. Gruda z votlinami, jaški in cevmi, s tuneli, globelmi, podzemnimi in navznoter obrnjenimi dvoranami. Spojeni zabojniki, začasno obešeni, končno funkcionirajo, služijo večinoma ohranjanju in primerno ograjujejo namerno vgrajene prebivalce. Da jih razvrstijo, ločijo in jim dajo prostor, medtem ko čakajo.

Na neki način je mesto okamenelost, votla ureditev, kalcificirana goba betona, katerega labirintske veje in slepe ulice siliijo začasno prisotne prebivalce, da iščejo. To iskanje se širi na omrežja cest, avtobusov, vlakov, skozi glavna vrata na stopnišče, dvigalo, počivališča na stopniščih in naprej skozi hodnike, koridorje, na koncu skozi vhod in zadnje sobe v sobe za čakanje.

Na neki način je mesto labirint. Labirint manjših labirintov, katerih začasni mobilni prebivalci skrbijo, da je fikcija urejena, in se začasno premikajo, na primer proti tovarnam, ima enakomerno smer, na primer, ki se vzdržuje v času in prostoru z začasno prisotnimi zadevami, ki se spreminjajo primerno, enakomerno, v smeri proti fikciji, ki jo ohranjajo prebivalci.

Na neki način je mesto fikcija. Sistem funkcij, ki funkcionirajo zato, da funkcionirajo, da lahko funkcionira nekaj drugega, in zato, ker nekaj drugega funkcionira. Ki hlinijo zato, da hlinijo, da lahko hlini nekaj drugega, in zato, ker nekaj drugega hlini. Začasno funkcionirajoča fikcija, ki se ohranja v začasnem redu z začasnimi uradi, ki hlinijo, da so uradi, itd., dokler fikcija funkcionira.

Na neki način je mesto pisarna: centralna administracija teženj,

gibanja, iluzij. Naključno življenje, naključna smrt naključnih prebivalcev, ki so registrirani, analizirani, spremenjeni v številke in grafe, v kvantitativno statistiko. Na zadostnih osnovah naključnosti, z zadovoljivim materialnim kopičenjem življenja, smrti iz iracionalnih elementov; iluzija tako dobi logično obliko.

Na neki način je mesto logična oblika. Proizvodnja, ki proizvaja, in potrošnja, ki troši proizvodnjo, itd. Proizvodnja začasno prisotnih prebivalcev, ki se trošijo, medtem ko proizvajajo začasno prisotne stvari, ki jih tudi sami potrošijo. Na ta način dvojne potrošnje je fikcija urejena, kar potem uredi prebivalce, da lahko živijo logično.

Na neki način je mesto dvojna pozaba. Sistem potrošnje, ki je zmožna skriti vse skrite prehode med življenjem in smrtjo. Pozaba, ki se izmika, da bi samo sebe videla kot pozabo. Nezavedna pozaba, pozabljena. Skrita pod sosednjo prisotnostjo, stvari, prisotne v začasno prisotnih trgovinah, in pretanjena struktura stvari, ki ureja nemir prebivalcev kot mir.

Na neki način je mesto mir in red. Vsi prisotni prebivalci, ki jih označujeta gibanje in nemir, ohranjajo mirno in stabilno opravilo, kjer je vsak gib, vsak enostavni gib prebivalcev, primeren vsem prisotnim stvarjem, in kjer je nemir vsakogar, kjer je enostavni nemir prebivalcev, usmerjen v skupno proizvodnjo vseh prisotnih stvari, ki ohranjajo mir in red.

Na neki način je mesto krog. Začasno mobilni prebivalci namestijo sebe in druge v gibanje in na tak način zaženejo

krog v gibanje. Medtem ko krog poganja fikcijo, pa se prebivalci počasi začnejo premikati, obstanejo v parkih, na trgih in tržnicah ali obsedijo na klopi, v restavracijah, v kinematografih, kot bi šlo za svobodo. Zato gre za svobodo.

Na neki način je mesto svoboda. Pozabiti in biti pozabljen. Prekriti naključno smrt z naključnim življenjem. Postavljanje labirintov, ki prikrijejo prostor, prostore, kjer se mesto tako mimogrede izprazni vseh stvari, ki jih je požrlo: netežnostne težnje, negibno gibanje, iluzije brez iluzij. Zadovoljive količine naključnega življenja, ki dajo naključni smrti logično obliko.

Razdeljeni so po velikih ali malih hišah, večjih ali manjših stanovanjih, v večjem ali manjšem številu. Na primer, večje število v manjšem stanovanju ali obratno. Porazdelitev je popolnoma naključna.

Čakajo v spalnicah, dnevnih sobah, na hodnikih, v kuhinjah, zunanjih straniščih; ali čakajo v salonih, jedilnicah, zimskih vrtovih, dnevnih prostorih, kopalnicah, na hodnikih, na verandah, v sobah za goste.

Čakajo na ulicah, prehodih, dvoriščih. V kletih, na podstrešjih. Vlopah, ropotarnicah, pisoarjih. Čakajo na vrtovih na strehah. V zimskih vrtovih, na terasah za sončenje. V zavetju na terasah, ob bazenih.

Čakajo v nebotičnikih, vrstnih hišah, hišah v vrsti, v novih in starih blokih, v novih in starih okrajih, slumih, najemniških stanovanjih in temnih barakah. Delavskih četrtih. Ali v četrtih z vilami.

Čakajo v kinematografih. Čakajo na avtobusih in v supermarketih, na razstavah, razprodajah in demonstracijah izdelkov na domu. Ali čakajo v gledališčih, recepcijah ali na kraljevskih sprejemih.

Čakajo v tovarnah, kjer se praši od bombaža, kovine, strupenega prahu, kisline in oglja, skriti prehodi med življenjem in smrtjo. Ali čakajo na sestankih, kjer se praši s svetleče spoliranih miz.

Čakajo v delavskih organizacijah, sindikatih. Kot bi šlo za neskončne razdalje. Gre za prenasičeno točko, kjer smrt deluje pod krinko. Ali čakajo v mestnih hišah, svetih ali odborih.

Porazdeljeni so na velike in majhne funkcije z veliko ali majhno fiktivno vrednostjo. Na velikih funkcijah z majhno ali izginjajočo fiktivno vrednostjo. Ohranjajo družbeno fikcijo pri življenju.

Funkcionirajo, ker funkcionirajo, da lahko nekdo drug funkcionira, ker nekdo drug funkcionira. Ker fikcija funkcionira. Ker naključno življenje, naključna smrt, dobi pomen v socialni fikciji.

Hlinijo, ker hlinijo družbo, ker niso sami v pretvarjanju, in zato, ker hočejo zadržati s svojimi naključnimi življenji edino, kar je na kocki, svojo naključno smrt, stran od fiktivne oblike.

Hlinijo, ker hlinijo svobodo, zato ker so prisiljeni, da hočejo, da mislijo, da so svobodni, in zato, ko mislijo, da so svobodni, pozabijo, kaj sploh je svoboda, pozabijo na lastno, naključno smrt.

Hlinijo, ker hlinijo red. Zato ker ohranjajo življenje urejeno,

mislijo, da lahko ohranijo smrt urejeno. Urejajo življenje in standardizirajo kaos, ves ta čas pa smrt ureja vse skupaj.

Hlinijo. Kot da obstaja kaj, čemur bi bilo treba ubežati. Kot bi bila smrt v pritajenem kemičnem spancu pozabe nekaj drugega, kot bi človek ne bil človek. In življenje ne bila funkcija. Smrti.

Hlinijo. Kot da obstaja nekaj, česar se lahko veselimo. Kot bi življenje ne bilo vedno globlji, pritajen kemični spanec pozabe ali človek sploh ne bi bil človek, brezbrizno viseč na lovu v brezobličnosti.

Hlinijo, ker hlinijo življenje. Hlinijo tako svobodno, kot lahko samo konflikt hlini stabilen model. Tako tenkočutno kot življenje hlini svojo dolžino, svoje edino gibanje. Svojo smrtnost.

Porazdeljeni so na različne dolžine življenja. Postavljeni so v začasno stanje različnih dolžin. Stanja, katerih dolžin ne poznajo, katerega nenadni konec čakajo, ves čas čakajo.

Čakajo v inkubatorjih, vozičkih, jaslih, sirotišnicah, vrtcih. Čakajo v šolah, zaporih, domovih, sprejemnih centrih. Institucijah za prevzgojo mladine, norišnicah za mladoletne in visokih šolah.

Čakajo v telovadnicah, jahalnih šolah, bazenih. Čakajo v avtomobilih in rešilnih avtomobilih, na urgencah. Čakajo in čakajo v operacijskih sobah, na respiratorjih, v globokem, pritajenem kemičnem spancu pozabe.

Čakajo v barakah za vpoklic in za tiste, ki so se odrekli tej pravici. V barakah za nalezljive bolezni in revščino. V kontrolnih stolpih,

komisijah, v nadzvočnih letalih. Na varnostnih svetih. Na izstreliščih.

Čakajo v kampih za begunce, prostovoljce in vojake. Centrih za rehabilitacijo, socialno podporo in kulturo. Na sekretariatih, ministrstvih, v komitejih. V oglaševalskih agencijah. Novinarskih hišah.

Čakajo v bolnišnicah, ljudskih šolah, domovih za ostarele. Na klinikah, kjer opravljajo rentgensko slikanje, umetne organe. Čakajo v hišah, na različnih oddelkih za ljudi z dihalnimi težavami, rakom.

Čakajo na mestih, kjer živijo, medtem ko čakajo. Čakajo, da živijo, medtem ko čakajo. Živijo, da živijo. Medtem ko čakajo. Živijo, da živijo. Medtem ko živijo. Medtem ko čakajo. Medtem ko živijo. Čakajo. Živijo.

V stiku so drug z drugim in ne morejo ubežati, recimo, žretju drug drugega, da se lahko hranijo drug z drugim do konca svojega življenja.

Najprej ubijejo dele samega sebe, da bi zagotovili, da vsi preostali deli, pa čeprav jih ni veliko, preživijo in se jih morda uporabi.

Pospešujejo svojo lastno inercijo, izgubijo tendenco prostih kombinacij z drugimi, ker se morajo ubadati z inercijo drugih.

Ali poskusijo spremeniti značaj drugega in njihove potrebe, da bi se izognili spreminjanju svojega značaja, in omalovažujejo svoje lastne potrebe.

Ulovijo drug drugega v navidezni igri in si omejijo življenje na obvla-

dane podrobnosti nekega življenja, kjer dobi samo naključen izraz.

Funkcionirajo popolno, ampak brez napetosti, moči in ne da bi prinesli svoje posamezne dele, svoja pravila, v igro ljubezni drug do drugega.

Zlijejo se s svojimi vlogami, da zaprejo praznino, in se prosto povezujejo med sabo, zlasti tako, da so si tujci.

Medtem ko imajo še vedno presežek, da razdelijo smrt tako počasi, da se zdi kot življenje, ki poskuša ljubiti sovraštvo drug drugega.

Najdejo prostor na svetu in omahujejo v drugem svetu, najdejo tisto pravo mesto, na primer tam, kjer omahujejo najti drug drugega.

Poglobljajo se v površino drug drugega, oglušijo v zvokih drug drugega, funkcionirajo kot smrt drug drugega, v nemirnem svetu anestezije.

Mešajo se drug z drugim, hitijo in pogrezajo se drug v drugega, preplavljajo se drug v drugega, ampak se ne opečejo, preveč smrtni so za kaj takega.

Prišli so, da bi ostali drug v drugem, kolikor časa bo že trajalo, in da bi dosegli dokončno umestitev drug v drugem, po možnosti doživljenjsko.

Otrpnili so drug v drugem, razporedili so se drug z drugim, situacijo drug drugega imajo pod nadzorom, njihova fikcija je spravljena v red.

Naložili so plasti neprehodnega stalnega smisla drug v drugem, da bi končno dosegli nepremični pomen drug za drugega.